

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

04 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Diaconu Iurie,

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Cazacu Dumitru în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2019, în cauza penală privindu-l pe

*Sculischi Dumitru Xxxxx, născut la xxxxx,
originar și domiciliat în s. Xxxxx, r-nul Xxxxx.*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță: 02.03.2018 – 23.10.2018;*

2. *instanța de apel: 03.12.2018 – 26.02.2019;*

3. *instanța de recurs: 18.05.2019 – 04.09.2019.*

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 23 octombrie 2018, Sculischi Dumitru a fost recunoscut vinovat, în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, și i s-a stabilit pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani și 5 luni, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În baza art. 84 alin. (4) Cod penal, s-a cumulat parțial pedeapsa definitivă stabilită prin sentința din data de 26 decembrie 2017 a Judecătorei Chișinău (sediul Centru), deci stabilindu-i pedeapsa definitivă de 7 ani închisoare în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă s-a admis în parte și s-a încasat din contul inculpatului Sculischi Dmitri în beneficiul părții vătămate Verejanu Ana, prejudiciul material cauzat în urma infracțiunii, în mărime de 5360,60 lei și prejudiciul moral în sumă de 2500,00 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, la data de 19.10.2017, aproximativ la orele 23.00, Sculischi Dumitru aflându-se pe bd. I. Gagarin nr. 7 mun. Chișinău, având intenția sustragerii bunurilor altei persoane, prin aplicarea violenței nepericuloase pentru viață, realizate prin îmbrâncirea părții vătămate a sustras deschis de la Ana Verejanu, geanta cu prețul de 500 lei, în care se afla portmoneu cu prețul de 100 lei, în el fiind 12 lei, cardul bancar eliberat de SA „Victoriabank,, actele personale, buletinul de identitate, pașaport biometric, legitimația de serviciu, permis de conducere; telefonul mobil cu numărul de IMEI 1 xxxxx și IMEI2 xxxxx cu prețul de 2 500 lei, în care se afla cardul de memorie cu capacitatea de 2GB cu prețul de 100 lei și încărcătorul pentru telefon mobil de model „Samsung,, cu prețul de 200 lei, cauzând prejudiciu material considerabil în suma totală de 3412 (trei mii patru sute doisprezece) lei.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Sculischi Dumitru a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, *jaful, sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, însoțită de uzarea daunelor în proporții considerabile.*

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Avocatul Dumitru Cazacu în numele inculpatului, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței contestate și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul să fie achitat de la comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat.

În motivarea apelului, apărătorul a indicat următoarele:

- trezește dubii concluzia raportului de expertiză care a fost întocmit de către colega de muncă a părții vătămate, ceia ce a confirmat chiar și Verejanu Ana;

- martorii audiați în cadrul ședinței de judecată Cebotari, Vatavu, cât și Bîtcă Maxim nu au putut confirma ce fel de telefon mobil avea Sculischi Dumitru și dacă acest bun, este cu certitudine telefonul părții vătămate, or alt telefon de aceeași marcă și culoare;

- instanța de judecată urma să rețină și să aprecieze critic declarațiile martorilor Cebotari Nadejda, cât și ale lui Vatavu Anatol, în situația în care prima a fost concubina inculpatului, ceia ce nu a reținut instanța de fond, iar al doilea este actualul concubin al acesteia și din declarațiile date a rezultat faptul că aceștia nu au rămas într-o relație bună cu Sculischi;

- nici un înscris nu a fost anexat la materialele dosarului nici de acuzare și nici de partea vătămată ce ar demonstra cât este de considerabilă dauna pentru Verejanu Ana;

- probele administrate la faza de urmărire penală și cercetate în instanța de judecată nu demonstrează vina inculpatului, mai mult ele trezesc dubii, or potrivit prevederilor

art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuितului, învinuitului, inculpatului;

- potrivit art. 51 Cod penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie doar fapta prejudiciabilă săvârșită. Răspunderii penale este supusă numai persoana vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de legea penală.

Astfel, încadrarea juridică adusă inculpatului este una eronată. În speța dată pentru a fi atras la răspundere penală a inculpatului potrivit normei incriminate dânsul urma să sustragă deschis bunurile părții vătămate, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Or, potrivit prevederilor alin. (2) al art. 126 Cod penal, caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei, iar în cazul prejudicierii drepturilor și intereselor ocrotite de lege - gradul lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului;

- astfel, acuzarea a evitat să prezinte careva probe ce ar demonstra valoarea reală a telefonului mobil sustras; însemnătatea bunului pentru partea vătămată; starea materială și veniturile părții vătămate.

Or prin simpla declarație a părții vătămate că i s-a cauzat un prejudiciu considerabil, suntem în imposibilitate de a aprecia cu adevărat considerabilitatea acestuia, ba mai mult declarațiile părții vătămate în acest sens urmau a fi probate potrivit prevederilor alin. (2) al art. 126 Cod penal.

3.2. Inculpatul Sculinski Dumitru, care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței contestate și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea apelului, inculpatul a indicat că instanța de judecată nu a apreciat corespunzător probele, în special concluziile raportului de expertiză, declarațiile părții vătămate și a martorilor, la fel instanța nu a ținut cont de toate circumstanțele cauzei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2019, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras concluzia că inculpatul a săvârșit anume infracțiunea imputată.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a menționat că, desi inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, culpa acestuia a fost demonstrată prin: declarațiile părții vătămate Verejan Ana, declarațiile martorilor Bîtcă Maxim, Vatavu Anatol, Cebotari Nadejda; procesul-verbal de cercetare de la fața locului din data de 20.10.2017, cu foto tabel anexat; procesul-verbal de examinare a descifrărilor convorbirilor telefonice din 17.01.2018; procesul-verbal de constatare din data de 20.10.2017; procesul-verbal de examinare a obiectului cu imagini foto anexate, prin care au fost examinate obiectele sustrate de la partea vătămată și ulterior depistate pe adresa bd. I. Gagarin 7, la o mică distanță de locul comiterii faptei; raportul de expertiză nr. 34/12/I-R-246 din data de 26.01.2016.

În această ordine de idei, instanța de apel, analizând și apreciind sistemul de probe acumulate și administrate în cadrul urmăririi penale prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor le-a apreciat ca fiind dobândite cu respectarea normelor de procedură, fiind pertinente, concludente, utile, care coroborează între ele, dar și cu declarațiile părții vătămate și a martorilor, analizate și apreciate mai sus, din care s-a atestat cu certitudine că inculpatul Sculinski Dumitru, prin acțiunile sale intenționate a comis infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, și anume, *jaful, sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, însoțită de cauzarea daunelor în proporții considerabile*.

Instanța de apel a apreciat critic argumentele apelanților în partea în care au invocat că instanța de judecată eronat s-a bazat pe probele părții vătămate și a martorilor care sunt părtinitori, ca fiind nefondate, or pe de o parte martorii și partea vătămată au fost audiați sub jurământ, fiind preîntâmpinați de răspunderea penală ce urmează să o poarte pentru darea declarațiilor false, iar pe de altă parte, inculpatul și apărătorul său nu au prezentat nici o probă, nu au indicat la nici o stare de fapt ce ar combate declarațiile/probele cu care apelanții nu sunt de acord.

Subsecvent, instanța de apel a indicat că potrivit art. 51 Cod penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale. Răspunderii penale este supusă numai persoana vinovată de săvârșirea infracțiunii

prevăzute de legea penală.

Prin urmare, din probele analizate în ședințele de judecată s-a atestat că acțiunile inculpatului s-au manifestat prin sustragerea deschisă de către Sculischi Dumitru, a genții de la partea vătămată Verejanu Ana, săvârșită cu cauzarea de daune considerabile, fapt constatat cu certitudine în cadrul cercetării judecătorești prin declarațiile părții vătămate, precum și prin materialele cauzei penale.

Astfel, instanța de fond întemeiat a stabilit că inculpatul fapta Sculischi Dumitru întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de jaf.

În același context, instanța de apel a stabilit că nu poate fi reținut nici argumentul apărării, cât și al inculpatului în partea în care s-a invocat că raportul de expertiză prin care s-au examinat amprente este lovit de nulitate pe motiv că expertul este prieten cu partea vătămată, or în cadrul administrării probelor, expertul enunțat nu s-a auto recuzat, nu a fost recuzat de careva din participanți la proces, mai mult, aceste alegații nu au fost probate prin careva stări de fapt, respectiv acest argument este unul declarativ.

În continuare, la numirea tipului și măsurii de pedeapsă inculpatului Sculinschi Dumitru, instanța de fond a reiterat prevederile art. art. 6, 7, 61, 75 - 78 Cod penal și le-a aplicat corespunzător.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul inculpatului, Cazacu D., prin care, indicând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată, invocând argumente similare celor invocate în cererea de apel.

6. La recursul ordinar declarat de partea apărării, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, prin care a manifestat dezacordul cu recursul declarat, motivând prin faptul că instanța de apel a constatat just circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și corect a încadrat acțiunile inculpatei.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii

instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, Colegiul penal reține că recurentul indică ca temeiuri pentru declararea recursului ordinar, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, în sensul că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare greșită.*

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că motivele – temeiurile de recurs invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, argumentând în acest context următoarele.

Astfel, ce ține de temeiul de recurs indicat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței”,* Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmarea, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și prin hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelul declarat, întemeindu-și corect soluția, prin care inculpatul a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, în baza probelor verificate și apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, conform cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, iar decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, și în partea contestată de avocat în prezentul recurs, din care considerente instanța de recurs nu identifică motive justificative de a interveni în decizia contestată.

Cât ține de temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală,

în sensul că „*faptei săvârșite i sa dat o încadrare juridică greșită*”, Colegiul penal, punctează că reprezintă o interpretare subiectivă a recurentului ce nu poate fi acceptată, or în decizia instanței de apel au fost combătute aceste argumente (f.d. 80 – 89, vol. II), motivare ce este în coroborare cu circumstanțele constatate în prezenta cauza penală în baza cumulului de probe cercetate de instanța de apel, ce se acceptă de instanța de recurs, ce este conform practicii CtEDO, hotărârea *Albert vs România* din 16.02.2010.

Mai mult, instanța de recurs, apreciază critic argumentul părții apărării precum că concluziile instanței de apel nu sunt bazate pe probe, în acest sens, Colegiul penal indică că este un argument declarativ, or, instanța de apel reținând circumstanțele de fapt ale cauzei și-a motivat concluzia prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Astfel, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat urmează a fi respins ca inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Cazacu Dumitru în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Sculischi Dumitru Xxxxx**, ca fiind vădit

neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **20 septembrie 2019**.

Președinte:

Diaconu Iurie

Judecători:

Guzun Ion

Catan Liliana